

Капчица

Капчице-сестрице,
като сълза бистра.
Спри да си починешъ
чиста и лжиста!

Спри се до стъклото
азъ ще ти отвора.
Влѣзъ на топло вътре
да се поотморишъ.

Ала тя не спира,
бърза къмъ земята,
че я чакатъ жадно
тамо семенцата.

Устни да наквасятъ
после ще почиватъ
сладъкъ сънъ въ земята
топличко завити.

Бързай сестро моя
чиста и сребриста
цѣлуни земята
топла и лжиста!

Боянъ Балабановъ

РОДЕНЪ КРАЙ

За тебъ о, роденъ край,
сърдието ми играй.
За твойтъ хубави кжшурки
катъ малки гиздави кутийки.
За твойтъ поля просторни
и вакли стада безбройни;
За твойто слънце отъ злато
и китно рухо богато.
На тебе, о, роденъ край,
желая радости безъ край.

Добринка Христозова, Симеоновградъ

ТЮТЮНЪТЪ

П. Р. Славейковъ

Тютюнопушенето се е разпространило навредъ по свѣта, но изследванията доказаха, че употреблението на тютюна вреди не само на тѣлото, но и на духа.

Въ Англия, следъ внимателно изследване, се е установило, че много деца по-малки отъ 15 год., които сж пушели, сж страдали малко или повече отъ разни болести. Повечето отъ тѣхъ носѣли вредното влияние на тютюна върху тѣлото си, като страдали отъ повреда на органитъ на кръвообръщението, храносмилането и др. и усѣщали силно влѣчение къмъ спиртнитъ питиета. И противъ тия болести не помагали нито усилвателни лѣкарства, нито добра храна, докато не се напусне тютюнопушенето.

Въ Франция пъкъ сж установили, че влиянието на тютюна върху ума е разрушително. Споредъ най-точни изследвания на ученицитъ въ гимназитъ тамъ сж установили, че пушачитъ сж много по-слаби по успѣхъ отъ непушачитъ. Затова тамъ вече не се приематъ ученици, които пушатъ.

Ето защо, ако има нѣкои отъ читателитъ ни, които иматъ тоя лошъ навикъ, ние ги съветваме да се откажатъ отъ него, защото той е вреденъ не само на здравето, но и на кисията. Нека всѣко дете седне и пресмѣтне, по колко харчи за тютюнъ пушача за единъ день, после за месецъ и година и ще намѣри, че колкото и малко да изглежда, въ продължение на 30 до 40 години се събира едно доста голѣмо добро състояние.

„Нѣколко лева на день не е нищо“ — чувате да казватъ за оправдание на слабостта си ония, които пушатъ. Това имъ се вижда така, защото никога не сж си сторили трудъ да пресмѣтнатъ, колко имъ струва тоя лошъ навикъ. Но вие деца, ако пресмѣтнете това и ако сте разумни, никога нѣма да пушите и по такъвъ начинъ да станете сами причина за разсипване на здравето си и за осиромашаването си.

сп. „Пчелица, 1871 год.

Лале и свиня

Обидно е за тебе да растешъ въ градината на господаря, рекла единъ пътъ свинята на лалето. Господарѣтъ те търпи тамъ, за да те ползува. Ти си длъжно да красишъ градината му, да радвашъ децата му, да отдѣляшъ нектаръ, за да хранишъ пчелитъ му. Въ градината на господаря ти можешъ да се чувствувашъ само като слуга, а това е обидно за тебе. Ела съ мене накрай село. Тамъ прекарваме на воля ние съ магарето. Ще бждешъ волно и свободно. Ние ще те уважаваме. Азъ често ще те прекопавамъ. Каквото ти кажешъ, по твоя воля ще бжде.

— На умни съ радостъ слугувамъ, но на безумни не желая да господарувамъ, отвърнало лалето и се подадо да го цѣлуне нѣжно една работна пчелица.

Христо Босевъ

ОБЛАЧЕ

Ето го надъ планината,
ето го и тукъ надъ насъ. —
Плисна дъждъ — полъ земята, —
събуди се житенъ класъ.

Това облаче крилато,
носено отъ тихъ вѣтрецъ,
води още цѣло ято
облаченца съ дъждецъ.

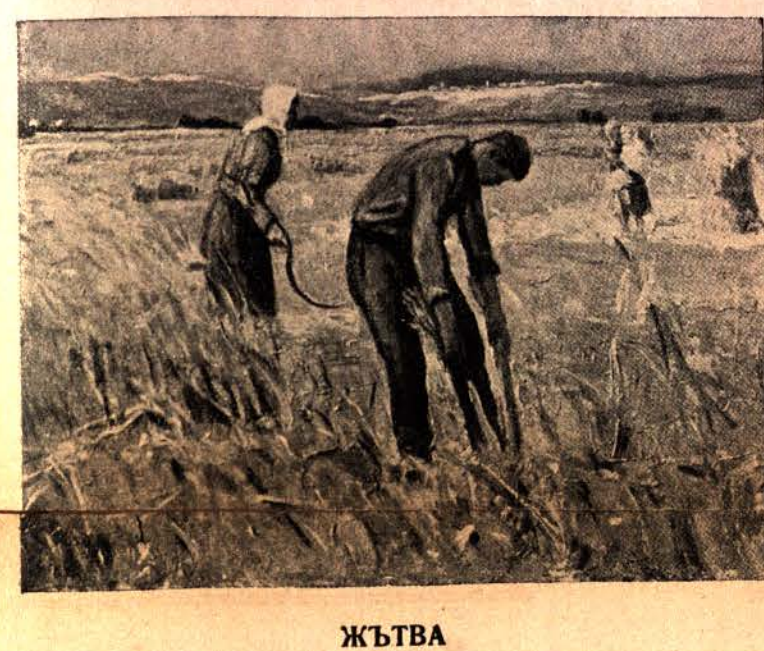
Славчо Ангеловъ

Дето е нечисто и заслонено, отъ зълъ духъ е здравето подгонено.

Вържи прѣстъ, лѣкувачи много,
затуй безъ ржка остана Гого.

Спогодба въ кръчма на двама, речии я готова измама.

Пиенето — изпраздни джобъ, разтури домъ, изкопай гробъ.

ЖЪТВА

СТАНЮ СТ. СТАМАТОВЪ

худонникъ-учителъ

КАЗАНДЖИЯ

МОРСКАТА ТАЙНА

Съвремененъ романъ за деца и юноши
(Продължава отъ бр. 70)

Следъ закуската Андрей и Нина тръгнаха. Бакута започна да събира клончета за огънъ, а Аландорфъ подъ предлогъ да прегледа моторитъ отиде на катера.

Бакута, следъ като приготви огъня, уморенъ отъ горещината, легна подъ едно дърво и задрѣма. Събуди го неочаквания шумъ отъ моторъ. Първо той помисли, че сж дошли Андрей и Нина заедно съ мѣстни жители. Но като се вслуша позна моторитъ на катера. Затица се къмъ брѣга, но бѣше вече късно — катера лѣтѣше изъ океана, при кормилото се виждаше Аландорфъ.

*

Следъ като навлѣзоха въ гората Андрей и Нина бѣха принудени да вървятъ много бавно. Никаква пжтека не се забелязваше. На мѣста храсталацитъ бѣха така гжсти, че трѣбваше да ги заобикалятъ. За щастие, гората се свѣрши скоро и предъ тѣхъ се изпрѣчи голѣма покрита съ трева равнина. Внезапно Андрей, който бѣше малко по-напредъ забеляза, че отъ едно дърво на края на гората се спускаше вжжена стълба. Той бързо се качи по нея и достигна до малка колибка, която скрита въ листата не се виждаше отъ долу. Вжтре нѣмаше никого, но несъмнено наблизу се намирахъ хора. Ободрени, младитъ скиталци, тръгнаха побързо. Следъ едночасово ходене тѣ забелязаха предъ себе си двуетажна хациенда (мексикански чифликъ). До оградата седѣха хора съ платнени ризи и широки сламени шапки и чупѣха кокосови орѣхи.

Зарадвани Андрей и Нина, хванати за ржце затичаха напредъ. Но, какво е това? Отъ храститъ се чу силенъ вѣкъ, въ който ясно се чѣтѣше възмущение. Спрѣли да видятъ кой вика, Нина и Андрей на две крачки предъ себе си забелязаха картина, отъ която би замръзнала кръвта и на най-смѣлия човѣкъ. Отъ земята стърчеха главитъ на закопани до раменетъ хора.

Чу се шумъ отъ приближаващи се коне. Къмъ живопогребанитъ се приближаваха група конници. Замахнахъ съ бича си единъ отъ тѣхъ се нахвърли върху Андрея, другъ го отсрани и тогава и безъ това учуденитъ моряци престанаха да върватъ на ушитъ си.

Но кой не би замръзналъ на мѣсто си при вида на такава жестока гледка? Кой би повѣрвалъ на ушитъ си, чувайки въ мексиканска хациенда, гласъ изригващъ хиляди проклетия. . . на руски езикъ? Провирайки се между конницитъ, предъ моряцитъ застана човѣкъ съ бѣль работнически панталонъ и синя баретка.

— Защо пускатъ тука чужди хора? — започна той, надвиквайки хора на двадесетъ конници. — Безобразие! Хиляди пжти предупреждавахъ! . . .

— Какво има, Рудолфъ? — излизайки отъ задъ конетъ, попита човѣкъ облѣченъ въ невѣроятно широки ковбойски панталони, придържайки сомбрерото си (мексиканска широкопола сламена шапка). — Защо всички сж се събрали тукъ? Защо не минаватъ презъ главитъ?

— Кълна се, вече не мога, ще оставя всичко! — прчти плачейки отвърна този когото нарекоха Рудолфъ.

— Трети пътъ ме прекжсватъ.

Презъ това време новодошлия забеляза Андрей и Нина и се учуди:

— Какви сж тѣзи непознати? Рудолфъ, обърнете внимание на тѣхния видъ. Тукъ има нѣщо не въ редъ. Това не сж мексиканци!

Нѣма да възбуждаме повече интереса на читателитъ и ще имъ обяснимъ кои бѣха тѣзи двама души, които разговаряха по руски.

Известенъ руски кинорежисьоръ и работещия съ него кинооператоръ по покана на една американска кинофирма снимаха въ Мексико филмъ за мексиканската революция презъ 1910 година. Американцитъ бѣха привлѣчени отъ името и таланта на руския режисьоръ, него го увеличаше сюжета: Въ времето на диктатора Порфирио Диасъ хванатитъ бунтовници сж били зарявани въ земята така, че само главата имъ е стърчела и по главитъ имъ сж препускали конници. Андрей и Нина погрѣчиха на снимането на една такава сцена. Но тъй като тѣ се намираха между съотечественици и не ги заплашваше никаква опасностъ, да се върнемъ на брѣга на океана, кждето остана Бакута.

Предателски излганъ той напраздно гледаше къмъ морето съ надежда да види нѣкой параходъ. Къмъ залѣзъ слънце той слѣзе близу до брѣга на морето, за да не би да се размине съ Нина и Андрей, които трѣбваше вече да се върнатъ.

Отдавна бѣше се стъмнило, когато Бакута ясно чу шумъ на моторъ. Той се затича къмъ залива, но уви, достигна твърде късно. Моторната лодка си бѣше отишла. На хоризонта свѣтнаха и пакъ угасваха огньоветъ на отдалечаващия се параходъ. Печаленъ тръгна Бакута къмъ гората, когато забеляза, прислоненъ къмъ единъ камѣкъ, човѣкъ поразително приличащъ на шурмана Головинъ.

Тукъ ние бихме могли да завършимъ нашето описание, но смѣтаме за нужно да дадемъ още нѣколко подробности. Както читателя знае, на брѣга стоеше Головинъ. Измжчванъ отъ съмнения, потресения шурманъ можа да пророни само две думи:

— Боцманъ! . . . Бакута! . . .

— Тѣй вѣрно, боцманъ Бакута! — завика стареца,

и като се дръпна крачка назадъ приготви се да рапортува:

— Честь имамъ да доложамъ! . . .

Той не довърши доклада, и неговата побѣлѣла глава се отпусна въ ридания на рамото на шурмана.

Сжщата нощъ въ залива пристигна моторна лодка съ Андрей, Нина и рускитъ кинематографисти. Съ тѣхна помощъ четиримата моряци стигнаха въ пристанището Манзанило, откъдето заминаха за Калифорния.

Въ Санъ Франциско пристигнаха точно единъ день преди отплуването на последния отъ закупенитъ за Русия параходи и се представиха на капитанъ Дементиевъ. Въ единъ американски вестникъ, малко преди отплуването Головинъ прочете следващото съобщение отъ пристанището Акапулко:

„На 23 май пристанищнитъ власти бѣха учудени отъ следващото загадъчно събитие. Въ 8 часа, мѣстно време, въ тихия заливъ на Акапулко, влетѣ всрѣдъ вихъръ отъ пѣна неизвестенъ катеръ, съ невиджана конструкция и като направи рѣзъкъ завои изчезна обратно въ океана. Най-бързитъ пристанищни кораби пратени да го гонятъ, не сж могли да го стигнатъ. Авиаторитъ отъ изпратения хидропланъ сж могли да забележатъ на палубата му само единъ човѣкъ облѣченъ въ дрипи. Катерѣтъ е плувалъ съ скоростта на военнитъ торпедни катери, и въпрѣки сигналитъ, давани отъ хидроплана, предупреждаващи за коралови рифове, катера съ пълна скоростъ се ударилъ въ подводнитъ скали. Но и това не спрѣло човѣка имащъ видъ на безумень. Съ пробито дѣно, катера още известно време вървѣлъ, а когато хидроплана се спузналъ, той билъ вече погълнатъ отъ океана. Грамадната дълбочина на това мѣсто, не позволявала на водолазитъ да откриятъ нищо“.

Вестницитъ даваха хиляди разнообразни предположения, но истината знаеха само нашитъ моряци.

На борда на парахода „Граничаръ“ презъ Хавайскитъ острови, тѣ пристигнаха въ обичната си родина — Владивостокъ.

До день днешенъ не се раздѣлятъ тримата моряци и тѣхната другарка. Въ Владивостокъ, почти всички познаватъ четиримата приятели, плуващи на новия параходъ нареченъ „Полярна звезда“.

И винаги при пристигането на „Полярна звезда“ на пристанището може да се видятъ нашитъ герои. На капитанския мостъ, на приближаващия се параходъ, стои Головинъ. На палубата, между матроситъ — Нина и Андрей. Но най-лесно се вижда Бакута. Когато парахода стигне до брѣга, най-отпредъ съ връзка вжже въ ржката стои той. И, макаръ че това е работата на моряцитъ той замахва съ вжжето и надалечъ се разнася гръмовития му гласъ:

— Ей, на брѣга, дръжъ вжжето.

Край